

Pancinello!

autor: Max Lucado

“Locuitorii din Wemmik, eroii povestirii noastre, erau niște omuleți mici,

din lemn, ciopliți toți de un tâmplar pe nume Eli. Acesta își avea atelierul pe un deal, de la a cărui înălțime se vedea întreg satul. Fiecare omuleț era altfel. Unii aveau nasul mare, alții aveau ochii mari. Unii erau înalți, alții erau scunzi. Unii purtau pălărie, alții purtau costum. Însă două lucruri le erau comune: toți erau făcuți de același tâmplar și trăiau în același sat. De dimineața până seara, zi de zi, omuleții făceau un singur lucru: lipeau etichete unul pe celălalt.

Fiecare omuleț avea o cutie plină cu stelute aurii și o cutie plină cu bulinuțe negre. Cât era ziua de lungă îi vedeai pe străzile satului lipind stelute sau buline unul pe celălalt. Omuleții drăguți, din lemn lustruit și frumos vopsiți, întotdeauna primeau stelute, dar aceia din lemn necizelat, cu vopseala sărită, nu primeau decât buline. Tot stelute primeau și cei talentați; unii puteau ridica greutatea deasupra capului, alții puteau sării peste cutii înalte.

Mai erau unii care știau cuvinte dificile, iar alții care cântau cântece frumoase. Aceștia toată lumea le dădea stelute aurii. Așa se face că unii omuleți aveau trupul plin de stelute... Ori de câte ori primeau câte o stelută, se simțeau atât de bine, încât își doreau să mai facă ceva ca să poată primi încă una. Alții însă nu știau să facă prea multe lucruri și aveau parte doar de buline.

Pancinello era unul dintre aceștia din urmă. Tot timpul încerca să sară cât mai sus decât alți, dar întotdeauna cădea la pământ. Iar când ceilalți îl vedeau jos se adunau buluc în jurul lui și lipeau buline pe el. De multe ori se mai și zgâria în cădere, lucru pentru care mai primea buline negre. Iar după aceea când încerca să le explice omuleților de ce căzuse mereu, spunea câte o neobișnuită și toți se îngâmădeau să lipească și mai multe buline pe el. După un timp, avea atât de multe încât nu mai vroia să iasă pe stradă, se temea că va face iar ceva anapoda: cine știe, o să-și uite pălăria sau o să calce într-o baltă... și imediat o să primească bulinuțe! Adevărul este că avea atât de multe buline, încât ceilalți omuleți veneau și îi lipeau altele fără niciun motiv.

– Merită mulțimea asta de buline negre, își spuneau omuleții unii altora.

– Este clar că nu e bun de nimic!

După un timp, Pancinello a ajuns să creadă ce se spunea despre el: Așa este, nu sunt bun de nimic!, își spunea el.

În rarele dăți când ieșea din casă, stătea cu cei care erau ca el, cu multe buline. Cu ei se simțea mai în largul lui. Într-o zi, se întâlnește cu un omuleț total diferit de ceilalți: nu avea nici stelute, nici buline. Era din lemn și atât. Era o fată pe nume Lucia. Să nu credeți că oamenii nu încercau să lipească etichete și pe ea! Încercau, numai că nu rămăneau lipite, ci cădeau. Fiindcă nu avea nicio bulina, unii o admirau atât de mult încât se grăbeau să-i lipească o stelută. Dar niciuna nu stătea lipită. Alții însă, o priveau cu dispreț fiindcă nu avea nicio stea și atunci vroiau să îi lipească o bulină, dar și aceasta cădea imediat.

– Ca ea vreau să fiu!, îi trecu prim minte lui Pancinello. Nu mai vreau să primesc etichete de la ceilalți!

Așa că o întrebă pe Lucia cum se face că ea nu are nicio etichetă.

– Nu este mare lucru, îi răspunse ea. În fiecare zi mă duc să îl văd pe Eli.

– Pe Eli?

– Da, pe Eli, tâmplarul, îmi place să stau cu el în atelier.

– Dar de ce?

– Ce ar fi să descoperi singur? Du-te la el sus pe deal! Și cu aceste cuvinte, Lucia se întoarse și plecă.

– Dar crezi că-i va face plăcere să mă vadă?!?, strigă el după ea. Însă Lucia nu-l mai auzii. Așa că Pancinello se întoarse acasă, se așeză la fereastră și începu să se uite cum alergau omuleții de colo-colo, lipindu-și etichetele unul pe celălalt.

– Dar nu este drept!, își spuse el supărat. Și pe loc se hotărî să meargă la Eli. Se îndreptă spre deal și urcă pe cărarea strâmtă până ce ajunse în vârf. Când intră în atelier, făcu ochii mari de uimire. Toate obiectele erau URIAȘE.

Scaunul era cât el de înalt. Ca să vadă ce se afla pe banca de lucru, trebui să se ridice pe vârfuri. Ciocanul era lung cât brațul lui! Înghiți în sec și își zise:

– Eu aici nu rămân!, și se îndreptă spre ieșire. Dar chiar atunci își auzi numele:

– Pancinello, tu ești?, se auzi un glas pătrunzător. Cât mă bucur să te văd, Pancinello! Vino mai aproape, vreau să te văd mai bine!

Pancinello se întoarse încet și îl privi pe meșterul tâmplar, un bărbat înalt, cu o barbă stufoasă.

– Știi cum mă cheamă?, îl întrebă Pancinello.

– Bineînțeles că știu, doar eu te-am creat! Eli se plecă, îl ridică de jos și îl așeză lângă el pe bancă. Hmm... Se pare că ai adunat ceva etichete...

– Nu am vrut, Eli! Am încercat din răspuțeri să fiu bun!

– Pancinello, copilul meu, în fața mea nu este nevoie să te aperi! Mie nu-mi pasă ce spun ceilalți despre tine!

– Chiar nu-ți pasă?

– Nu, și nici ție nu ar trebui să-ți pese! Cine sunt ei – să împartă etichete bune sau rele? Și ei sunt tot omuleți de lemn ca tine. Nu contează ce gândesc ei, Pancinello. Contează doar ceea ce gândesc eu, iar eu cred că ești o persoană tare deosebită!

Pancinello începu să râdă:

– Eu, deosebit? De ce aș fi deosebit? Nu pot să merg repede, nu pot să sar, vopseala mi se duce. De ce aș însemna ceva pentru tine?

Eli se uită la Pancinello, își puse mâna pe umărul lui micuț și spuse încet:

– Fiindcă ești al meu, de aceea însemni foarte mult pentru mine! Nimeni... niciodată... nu-l mai privești astfel pe Pancinello...

și în plus, cel care-l privea astfel era chiar creatorul lui! Nici nu mai avea cuvinte...

– În fiecare zi am sperat că vei veni la mine, continuă apoi Eli.

– Am venit fiindcă m-am întâlnit cu cineva care nu avea niciun fel de etichete, răspunse Pancinello.

– Știu, mi-a povestit despre tine.

– De ea de ce nu se prind etichetele?

– Fiindcă a hotărât că este mai important ce gândesc eu despre ea, decât ce gândesc alții.

Etichetele se lipesc de tine doar dacă le lași!

– Cum adică?

– Etichetele se lipesc doar dacă le consideri importante. Dar cu cât te încrezi mai mult în dragostea mea, cu atât mai puțin îți pasă de etichetele pe care ți le pun ceilalți oameni. Înțelegi?

– Păi, nu prea...

– Vei înțelege cu timpul. Acum ești încă plin de buline negre. Deocamdată îți va fi de ajuns să vii la mine în fiecare zi, iar eu îți voi aduce aminte cât de important ești pentru mine. Eli îl puse jos pe Pancinello. În timp ce acesta se îndreptă spre ușă, Eli îi spuse:

– Nu uita, ești o persoană deosebită fiindcă eu te-am creat! Iar eu nu greșesc niciodată!

Pancinello nu se opri din mers, dar gândi: “Cred că Eli chiar vorbește serios. Poate are dreptate!”

Și chiar în clipa aceea căzu de pe el o bulină...”

Sunt special!

Runda 1: Fructele mele preferate sunt:	
Runda 2: Legumele mele preferate sunt:	
Runda 3: Îmi place să-mi folosesc mâinile pentru a:	
Runda 4: Cel mai bine știu să:	
Runda 5: Eu pot să:	
Runda 6: Eu știu:	

Sunt special!

Runda 1: Fructele mele preferate sunt:	
Runda 2: Legumele mele preferate sunt:	
Runda 3: Îmi place să-mi folosesc mâinile pentru a:	
Runda 4: Cel mai bine știu să:	
Runda 5: Eu pot să:	
Runda 6: Eu știu:	